

Sygn. akt III C 617/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2023 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, III Wydział Cywilny, w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Alicja Przybylska
Protokolant:	Stażysta Łukasz Jezierski

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2023 r. w Szczecinie

na rozprawie sprawy

z powództwa **Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S.**

przeciwko **W. Z.**

o zapłatę

I. oddala powództwo w zakresie żądanych odsetek ustawowych za opóźnienie w kwocie 23,04 zł (dwadzieścia trzy złote cztery grosze);

II. umarza postępowanie w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego W. Z. na rzecz powódki Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. kwotę 2.335,30 zł (dwa tysiące trzysta trzydzieści pięć złotych trzydzieści groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, liczonymi od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt III C 617/22

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 czerwca 2021 roku Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w S. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego W. Z. kwoty 6.435,85 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi do kwoty 5.941,35 zł od dnia 1 czerwca 2021 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 462,50 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu wskazano, że pozwanemu przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego numer (...), położonego w budynku zlokalizowanym w S. przy ul. (...), o powierzchni 37,20 m². Lokal ten znajduje się w zasobach mieszkaniowych powódki. Pozwany nabył w/w prawo z tytułu dziedziczenia po K. Z.. W. Z. zobowiązany jest uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach przypadających na jego lokal, a także nieruchomości stanowiącej mienie spółdzielni. Opłaty należy uiszczać do 15-ego dnia każdego miesiąca, a ich wysokość została określona uchwałami Zarządu Spółdzielni. Pozwany na bieżąco był informowany o aktualnej wysokości opłat związanych z jego lokalem. Pozwany nie regulował swoich

zobowiązań finansowych wobec powódki i na dzień 1 czerwca 2021 roku zalega z zapłatą należności za okres od dnia 1 sierpnia 2019 roku do dnia 31 maja 2021 roku w kwocie 5.941,35 zł. Ponadto powódka domaga się zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie, które skapitalizowane na dzień 1 czerwca 2021 roku wynoszą 462,50 zł. Dodatkowo powódka obciążyła pozwanego opłatami manipulacyjnymi w kwocie 32 zł. Wezwanie pozwanego do zapłaty okazało się bezskuteczne, co czyni niniejszy pozew uzasadnionym i koniecznym.

W dniu 10 sierpnia 2021 roku Starszy Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty zgodnie z treścią żądania pozwu (ówczesna sygnatura akt I Nc 1134/21).

Pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, którym zaskarżył go w całości oraz wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu wskazano, że po wydaniu nakazu zapłaty w sprawie, ale przed jego doręczeniem pozwanemu, pozwany uiścił na rzecz powódki całość należności głównej z należnymi odsetkami do dnia zapłaty. Pomimo wygaśnięcia roszczenia na skutek spłaty powódka do dnia dzisiejszego nie ograniczyła powództwa.

Uzasadniając wniosek o zasądzenie na rzecz strony pozwanej kosztów zastępstwa procesowego pozwany podniósł, że konieczność wniesienia sprzeciwu i wyeliminowania z obrotu prawnego zaskarżonego nakazu zapłaty wyniknęła jedynie z niesumienności i niewłaściwego postępowania powódki reprezentowanej w niniejszym postępowaniu przez profesjonalnego pełnomocnika. W konsekwencji braku ograniczenia powództwa przez powódkę w obrocie prawnym istnieje nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, który w przypadku braku złożenia sprzeciwu przez pozwanego, pozwalał powódce na egzekwowanie nieistniejącego zobowiązania. Bierność powódki, jest o tyle niezrozumiała, że w przypadku ograniczenia powództwa powódka otrzymałaby tożsame z zawartym w zaskarżonym orzeczeniu rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu. W przypadku zainicjowania postępowania egzekucyjnego pozwany byłby pozbawiony możliwości obrony przed egzekucją w drodze powództwa opartego o treść art. 840 k.p.c., albowiem zdarzenie wskutek którego zobowiązanie wygasło nastąpiło nie po, lecz przed powstaniem tytułu egzekucyjnego.

W tym stanie rzeczy wniesienie sprzeciwu okazało się konieczne, zaś koszty celowej obrony pozwanego, w tym poniesione koszty zastępstwa procesowego winny być zasądzone od powódki na rzecz pozwanego w oparciu o treść art. 103 k.p.c. Konieczność wniesienia sprzeciwu została bowiem wywołana niesumiennością i oczywiście niewłaściwym postępowaniem powódki, która pomimo wygaśnięcia zobowiązania w dalszym ciągu podtrzymywała powództwo w niezmienionym zakresie i zmusiła pozwanego do podjęcia celowej obrony.

Pismem z dnia 13 października 2022 roku pełnomocnik powódki cofnął pozew w zakresie żądania należności głównej i części odsetek ustawowych za opóźnienie o łączną kwotę 6.566,94 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w tym zakresie. Jednocześnie podtrzymał powództwo w pozostałym zakresie i wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 23,04 zł, tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pisma wskazano, że na poczet należności dochodzonych w niniejszym postępowaniu pozwany uiścił, już po wniesieniu pozwu, kwotę 6.566,94 zł. Przedmiotowa wpłata została w całości zaliczona przez powódkę na poczet należności głównej, części odsetek oraz kosztów manipulacyjnych dochodzonych niniejszym pozwem. Powódka podkreśliła, że przedmiotowe wpłaty zostały dokonane już po wniesieniu powództwa, tak więc w momencie wszczynania przedmiotowej sprawy pozwany miał wobec powódki zaległość w kwocie wskazanej w pozwie, a zatem wniesienie powództwa w celu ich wyegzekwowania było konieczne i w pełni uzasadnione. Zasadnym jest również podtrzymanie żądania zasądzenia od pozwanego kosztów niniejszego postępowania. Pozwany bowiem swoim zachowaniem polegającym na uchyleniu się od ciążącego na nim obowiązku zapłaty, spowodował konieczność dochodzenia należności powódki na drodze postępowania sądowego.

Pismem z dnia 23 stycznia 2023 roku powódka wskazała, iż jako całkowicie bezzasadny należy uznać wniosek pozwanego o zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego w oparciu o treść art. 103 k.p.c. Nie sposób przypisać powódce niesumienności i oczywiście niewłaściwego postępowania. W chwili wystąpienia z

powództwem pozwany miał wobec niej zaległości i jedynym sposobem zmierzającym do zaspokojenia roszczenia powódki było wystąpienie przez nią na drogę postępowania sądowego.

Pismem z dnia 2 lutego 2023 roku pozwany uznał roszczenie powódki o zwrot kosztów opłaty od pozwu, bowiem dał powód do wytoczenia powództwa i było ono zasadne w chwili wniesienia pozwu. Jednocześnie wniósł o oddalenie powództwa w zakresie w jakim jest ono podtrzymywane, albowiem pozwany spełnił na rzecz powódki całość należności dochodzonych pozwem. W oparciu o przepisy art. 100 i 102 k.p.c. wniósł o wzajemne zniesienia kosztów zastępstwa procesowego między stronami. W dacie częściowego ograniczenia powództwa poza roszczeniem dotyczącym zwrotu kosztów procesu nie istniało już żadne z roszczeń objętych pozwem. Cofnięcie pozwu przez powoda nie było wynikiem dokonanej po wniesieniu pozwu zapłaty, a nastąpiło na skutek doręczenia powodowi sprzeciwu pozwanego od nakazu zapłaty, w którym podniesiono zarzut spełnienia świadczenia. Konieczność wniesienia sprzeciwu została wywołana wyłącznie niesummiennym i oczywiście niewłaściwym postępowaniem powódki w toku postępowania. Obowiązkiem powódki jest mieć bieżące informacje o toczących się postępowaniach dotyczących jej majątku i właściwych reakcjach procesowych na zmiany w zakresie faktycznym.

Pismem z dnia 16 lutego 2023 roku pełnomocnik powódki podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Wskazał, że wbrew twierdzeniu pozwanego powódka złożyła oświadczenie o częściowym cofnięciu pozwu pismem z dnia 13 października 2022 roku, tj. przed otrzymaniem odpisu sprzeciwu od nakazu zapłaty, który został jej doręczony w dniu 12 stycznia 2023 roku.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Na skutek przydziału lokalu mieszkalnego numer (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w S. przydzieliła K. Z. na warunkach spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu, lokal mieszkalny numer (...), położony przy ul. (...) w S..

Postanowieniem z dnia 11 marca 2003 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt III Ns 541/03, Sąd Rejonowy w Szczecinie stwierdził, że spadek po K. Z., zmarłej w dniu 12 listopada 2022 roku w S., ostatnio zamieszkałej w S. przy ul. (...), na podstawie ustawy nabył wprost w całości syn W. Z..

Dowód:

- przydział, k. 20,

- postanowienie, k. 21.

Uchwałą nr 1/1/2002 Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. z dnia 10 stycznia 2002 roku ustalono stawki opłat za lokale mieszkalne. Opłaty miały zastosowanie do budynków stanowiących własność Spółdzielni, ze skutkiem od dnia 1 lutego 2002 roku.

Uchwałą nr 1/29/2005 Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. z dnia 22 grudnia 2005 roku ustalono stawki opłat za lokale mieszkalne. Opłaty miały zastosowanie do budynków stanowiących własność i współwłasność Spółdzielni, ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2006 roku.

Uchwałą nr 1/27/2007 Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. z dnia 17 grudnia 2007 roku ustalono stawki opłat za lokale mieszkalne. Opłaty miały zastosowanie do budynków stanowiących własność i współwłasność Spółdzielni, ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2008 roku.

Uchwałą nr 1/37/2009 Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. z dnia 22 grudnia 2009 roku ustalono stawki opłat za lokale mieszkalne. Opłaty miały zastosowanie do budynków stanowiących własność i współwłasność Spółdzielni, ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2010 roku.

Uchwałą nr 2/22/2012 Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. z dnia 18 grudnia 2012 roku ustalono stawki opłat za lokale mieszkalne. Opłaty miały zastosowanie do budynków stanowiących własność i współwłasność Spółdzielni, ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2013 roku.

Uchwałą nr 427/ (...) Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. z dnia 29 października 2013 roku ustalono stawki opłat za lokale mieszkalne. Opłaty miały zastosowanie do budynków stanowiących własność i współwłasność Spółdzielni, ze skutkiem od dnia 1 lutego 2014 roku.

Uchwałą nr 129/ (...) Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. z dnia 7 maja 2015 roku ustalono stawki opłat za lokale mieszkalne. Uchwała weszła w życie z dniem podjęcia.

Uchwałą nr 239/ (...) Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. z dnia 10 września 2015 roku ustalono stawki zaliczek na poczet kosztów centralnego ogrzewania w lokalach mieszkalnych i użytkowych. Uchwała weszła w życie z dniem jej podjęcia. Zaliczki obowiązywały od dnia 1 października 2015 roku.

Uchwałą nr 25/ (...) Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. z dnia 23 stycznia 2016 roku ustalono stawki opłat za wywóz odpadów komunalnych dla lokali mieszkalnych. Opłaty obowiązywały od dnia 1 lutego 2016 roku.

Uchwałą nr 255/ (...) Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. z dnia 21 września 2016 roku ustalono stawki zaliczek na poczet kosztów centralnego ogrzewania w lokalach mieszkalnych i użytkowych. Uchwała weszła w życie z dniem jej podjęcia.

Uchwałą nr 379/ (...) Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. z dnia 28 grudnia 2016 roku ustalono stawki za wywóz odpadów komunalnych dla lokali mieszkalnych. Uchwała weszła w życie z dniem 1 lutego 2017. Zaliczki obowiązywały od dnia 1 lutego 2017 roku.

Uchwałą nr 218/ (...) Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. z dnia 19 września 2017 roku ustalono stawki zaliczek na poczet kosztów centralnego ogrzewania w lokalach mieszkalnych i użytkowych. Uchwała weszła w życie z dniem jej podjęcia.

Uchwałą nr 298/ (...) Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. z dnia 13 grudnia 2017 roku ustalono stawki zaliczek na poczet kosztów centralnego ogrzewania w lokalach mieszkalnych i użytkowych. Uchwała weszła w życie z dniem jej podjęcia.

Uchwałą nr 17/ (...) Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. z dnia 10 stycznia 2018 roku ustalono stawki zaliczek za wywóz odpadów komunalnych dla lokali mieszkalnych. Uchwała weszła w życie z dniem jej podjęcia.

Uchwałą nr 180/ (...) Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. z dnia 12 września 2018 roku ustalono stawki zaliczek na poczet kosztów centralnego ogrzewania w lokalach mieszkalnych i użytkowych. Uchwała weszła w życie z dniem jej podjęcia.

Uchwałą nr 186/ (...) Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. z dnia 26 września 2018 roku ustalono stawki opłat za lokale mieszkalne. Opłaty miały zastosowanie do budynków stanowiących własność i współwłasność Spółdzielni, ze skutkiem od dnia 1 lutego 2019 roku.

Uchwałą nr 14/ (...) Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. z dnia 9 stycznia 2019 roku ustalono stawki opłat za wywóz odpadów komunalnych dla lokali mieszkalnych. Opłaty miały zastosowanie od dnia 1 lutego 2019 roku.

Uchwałą nr 123/ (...) Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. z dnia 5 czerwca 2019 roku ustalono stawki opłat za wywóz odpadów komunalnych dla lokali mieszkalnych. Opłaty miały zastosowanie od dnia 1 lipca 2019 roku.

Uchwałą nr 128/ (...) Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. z dnia 19 czerwca 2019 roku ustalono stawki za dostawę wody i odprowadzenie ścieków od dnia 1 lipca 2019 roku.

Uchwałą nr 200/ (...) Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. z dnia 22 października 2019 roku ustalono stawki zaliczek na poczet kosztów centralnego ogrzewania w lokalach mieszkalnych i użytkowych. Uchwała weszła w życie z dniem jej podjęcia.

Uchwałą nr 223/ (...) Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. z dnia 27 listopada 2019 roku zmieniono opłaty za lokale, ze skutkiem od dnia 1 marca 2020 roku.

Uchwałą nr 14/ (...) Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. z dnia 14 stycznia 2020 roku ustalono stawki opłat za wywóz odpadów komunalnych dla lokali mieszkalnych. Opłaty miały zastosowanie od dnia 1 lutego 2020 roku.

Uchwałą nr 115/ (...) Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. z dnia 15 maja 2020 roku zmieniono opłaty za lokale mieszkalne, ze skutkiem od dnia 1 czerwca 2020 roku.

Uchwałą nr 134/ (...) Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. z dnia 19 czerwca 2020 roku ustalono stawki za dostawę wody i odprowadzenie ścieków od dnia 2 lipca 2020 roku.

Uchwałą nr 173/ (...) Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. z dnia 16 października 2020 roku ustalono stawki zaliczek na poczet kosztów centralnego ogrzewania w lokalach mieszkalnych i użytkowych. Uchwała weszła w życie z dniem jej podjęcia.

Uchwałą nr 184/ (...) Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. z dnia 27 listopada 2020 roku ustalono stawkę podatku od nieruchomości dla lokali mieszkalnych. Uchwała weszła w życie z dniem 1 stycznia 2021 roku.

Uchwałą nr 188/ (...) Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. z dnia 27 listopada 2020 roku ustalono opłaty z tytułu odbioru odpadów komunalnych. Uchwała weszła w życie z dniem jej podjęcia, a zasady naliczania i uiszczania opłat obowiązywały od dnia 1 stycznia 2021 roku.

Uchwałą nr 183/PG/202 Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. z dnia 27 listopada 2020 roku ustalono stawki opłat za lokale mieszkalne od dnia 1 marca 2021 roku.

Uchwałą nr 207/ (...) Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. z dnia 21 grudnia 2020 roku ustalono stawki opłat za wywóz odpadów komunalnych dla lokali mieszkalnych. Opłaty miały zastosowanie od dnia 1 stycznia 2021 roku.

Dowód:

- uchwały, k. 22-24, 26-27, 29, 31-34, 39, 40, 44-46, 49-51, 55, 58-74, 77,
- załącznik do uchwały z dnia 22 grudnia 2005 roku, k. 25,
- załącznik do uchwały z dnia 28 grudnia 2016 roku, k. 40-43,
- załącznik do uchwały z dnia 10 stycznia 2018 roku, k. 46-48,
- załącznik do uchwały z dnia 26 września 2018 roku, k. 52-54,
- załącznik do uchwały z dnia 9 stycznia 2019 roku, k. 56-57,
- załącznik do uchwały z dnia 27 listopada 2020 roku, k. 75-76,
- wykaz opłat za wieczyste użytkowanie, k. 28,
- wykaz opłat, k. 35-38,
- zawiadomienia, k. 83-87,

- potwierdzenie nadania, k. 92-102.

W. Z. nie regulował należności na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S., jako uprawniony z tytułu spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. (...). Z tego tytułu powstała zaległość w kwocie 6.435,85 zł.

Bezsporne, a nadto dowód:

- zestawienie należności, k. 78-80,

- zestawienie salda i odsetek, k. 81-82.

Pismem z dnia 2 października 2019 roku Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w S. wezwała W. Z. do zapłaty kwoty 3.077,76 zł, tytułem zaległości, odsetek za opóźnienie oraz kosztów manipulacyjnych, w terminie do dnia 25 października 2019 roku, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Pismem z dnia 5 lutego 2020 roku Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w S. wezwała W. Z. do zapłaty kwoty 3.608,20 zł, tytułem zaległości, odsetek za opóźnienie oraz kosztów manipulacyjnych, w terminie do dnia 21 lutego 2020 roku, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Pismem z dnia 4 sierpnia 2020 roku Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w S. wezwała W. Z. do zapłaty kwoty 6.146,77 zł, tytułem zaległości, odsetek za opóźnienie oraz kosztów manipulacyjnych, w terminie do dnia 21 sierpnia 2020 roku, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Pismem z dnia 6 maja 2021 roku Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w S. wezwała W. Z. do zapłaty kwoty 5.843,87 zł, tytułem zaległości, odsetek za opóźnienie oraz kosztów manipulacyjnych, w terminie do dnia 21 maja 2021 roku, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Dowód:

- pismo z dnia 2 października 2019 roku, k. 91,

- pismo z dnia 4 sierpnia 2020 roku, k. 89,

- pismo z dnia 5 lutego 2020 roku, k. 90,

- pismo z dnia 6 maja 2021 roku, k. 88.

Pozew w sprawie niniejszej został nadany w placówce operatora pocztowego w dniu 28 czerwca 2021 roku i wpłynął do tutejszego Sądu w dniu 29 czerwca 2021 roku.

Bezsporne.

W dniu 22 grudnia 2021 roku z rachunku bankowego prowadzonego na rzecz A. Z. przelano na rachunek bankowy Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. kwotę 8.462 zł, tytułem opłat czynszowych, indeks lokalu (...), za okres 1 sierpnia 2019 roku – 31 grudnia 2021 roku z należnymi odsetkami.

Dowód:

- potwierdzenie przelewu, k. 135.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo o zapłatę kwoty 23,04 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie nie zasługiwało na uwzględnienie. W pozostałym zakresie z uwagi na złożenie oświadczenia o cofnięciu pozwu postępowanie podlegało umorzeniu.

W toku niniejszego postępowania strona powodowa dochodziła pierwotnie zapłaty na jej rzecz kwoty 6.435,85 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi do kwoty 5.941,35 zł od dnia 1 czerwca 2021 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 462,50 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, powołując się na fakt przysługiwania pozwanemu spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. (...). Na skutek uregulowania zaległości przez pozwanego powódka złożyła oświadczenie o cofnięciu pozwu w części ponad kwotę 23,04 zł, żadaną tytułem nieuregulowanych odsetek ustawowych za opóźnienie. Pozwany co do zasady nie kwestionował, iż z tytułu przysługiwania spółdzielczego prawa do lokalu zobligowany jest do uiszczania należności na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S.. Nie zakwestionował także dochodzonego pozwem roszczenia co do wysokości, jedynie po częściowym cofnięciu pozwu, wskazał iż należność została spłacona w całości, w związku z tym jako niezasadne uznać należy dochodzenie przez powódkę dalszej kwoty 23,04 zł.

Zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych członkowie spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze prawa do lokali, są obowiązani uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach przypadających na ich lokale, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni przez uiszczanie opłat zgodnie z postanowieniami statutu (ust. 1). Osoby niebędące członkami spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze własnościowe prawa do lokali, są obowiązane uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach przypadających na ich lokale, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni przez uiszczanie opłat na takich samych zasadach, jak członkowie spółdzielni, z zastrzeżeniem art. 5 (ust. 1¹). Członkowie spółdzielni będący właścicielami lokali są obowiązani uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem ich lokali, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości wspólnych, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni przez uiszczanie opłat zgodnie z postanowieniami statutu (ust. 2). Członkowie spółdzielni, którzy oczekują na ustanowienie na ich rzecz spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu mieszkalnego albo prawa odrębnej własności lokalu, są obowiązani uczestniczyć w pokrywaniu kosztów budowy lokali przez wnoszenie wkładów mieszkaniowych lub budowlanych. Od chwili postawienia im lokali do dyspozycji uiszczają oni opłaty określone w ust. 1 albo 2 (ust. 3). Właściciele lokali niebędący członkami spółdzielni są obowiązani uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem ich lokali, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości wspólnych. Są oni również obowiązani uczestniczyć w wydatkach związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni, które są przeznaczone do wspólnego korzystania przez osoby zamieszkujące w określonych budynkach lub osiedlu. Obowiązki te wykonują przez uiszczanie opłat na takich samych zasadach, jak członkowie spółdzielni, z zastrzeżeniem art. 5 (ust. 4). Zarząd spółdzielni prowadzi odrębnie dla każdej nieruchomości: 1) ewidencję i rozliczenie przychodów i kosztów, o których mowa w ust. 1-2 i 4; 2) ewidencję i rozliczenie wpływów i wydatków funduszu remontowego, o którym mowa w art. 6 ust. 3; ewidencja i rozliczenie wpływów i wydatków funduszu remontowego na poszczególne nieruchomości powinny uwzględniać wszystkie wpływy i wydatki funduszu remontowego tych nieruchomości. (ust. 4¹). Członkowie spółdzielni uczestniczą w kosztach związanych z działalnością społeczną, oświatową i kulturalną prowadzoną przez spółdzielnię, jeżeli uchwała walnego zgromadzenia tak stanowi. Właściciele lokali niebędący członkami oraz osoby niebędące członkami spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze własnościowe prawa do lokali, mogą odpłatnie korzystać z takiej działalności na podstawie umów zawieranych ze spółdzielnią (ust. 5). Za opłaty, o których mowa w ust. 1-2 i 4, odpowiadają solidarnie z członkami spółdzielni, właścicielami lokali niebędącymi członkami spółdzielni lub osobami niebędącymi członkami spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze własnościowe prawa do lokali, osoby pełnoletnie stale z nimi zamieszkujące w lokalu, z wyjątkiem pełnoletnich zstępnych pozostających na ich utrzymaniu, a także osoby faktycznie korzystające z lokalu (ust. 6). Odpowiedzialność osób, o których mowa w ust. 6, ogranicza się do wysokości opłat należnych za okres ich stałego zamieszkiwania lub faktycznego korzystania z lokalu (ust. 6¹). Opłaty, o których mowa w ust. 1-2 i 4, wnosi się co miesiąc z góry do 10 dnia miesiąca. Statut spółdzielni może określić

inny termin wnoszenia opłat, nie wcześniejszy jednak niż ustawowy (ust. 6²). Opłaty, o których mowa w ust. 1-2 i 4, przeznacza się wyłącznie na cele określone w tych przepisach (ust. 6³). Spółdzielnia jest obowiązana, na żądanie członka spółdzielni, właściciela lokalu niebędącego członkiem spółdzielni lub osoby niebędącej członkiem spółdzielni, której przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu, przedstawić kalkulację wysokości opłat (ust. 6⁴). O zmianie wysokości opłat spółdzielnia jest obowiązana zawiadomić osoby, o których mowa w ust. 1-2 i 4, co najmniej na 3 miesiące naprzód na koniec miesiąca kalendarzowego. Zmiana wysokości opłat wymaga uzasadnienia na piśmie (ust. 7). W przypadku zmiany wysokości opłat na pokrycie kosztów niezależnych od spółdzielni, w szczególności energii, gazu, wody oraz odbioru ścieków, odpadów i nieczystości ciekłych, spółdzielnia jest obowiązana zawiadomić osoby, o których mowa w ust. 1-2 i 4, co najmniej na 14 dni przed upływem terminu do wnoszenia opłat, ale nie później niż ostatniego dnia miesiąca poprzedzającego ten termin. Przepis ust. 7 zdanie drugie stosuje się (ust. 7¹). Członkowie spółdzielni, osoby niebędące członkami spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze własnościowe prawa do lokali, oraz właściciele niebędący członkami spółdzielni mogą kwestionować zasadność zmiany wysokości opłat bezpośrednio na drodze sądowej. W przypadku wystąpienia na drogę sądową ponoszą oni opłaty w dotychczasowej wysokości. Ciężar udowodnienia zasadności zmiany wysokości opłat spoczywa na spółdzielni (ust. 8).

W trakcie niniejszego postępowania pozwany uiszczył na rzecz powódki w dniu 22 grudnia 2021 roku kwotę 8.462 zł, tytułem należności czynszowych za okres od dnia 1 sierpnia 2019 roku do dnia 31 grudnia 2021 roku z odsetkami. Należność, której powódka dochodziła w niniejszej sprawie wynosiła łącznie sumę 6.435,85 zł, a w jej skład wchodziła należność główna na kwotę 5.941,35 zł za okres od dnia 1 sierpnia 2019 roku do dnia 31 maja 2021 roku, a nadto odsetki i opłata manipulacyjna.

Na podstawie art. 451 k.c. dłużnik mający względem tego samego wierzyciela kilka długów tego samego rodzaju może przy spełnieniu świadczenia wskazać, który dług chce zaspokoić. Jednakże to, co przypada na poczet danego długu, wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz na zalegające świadczenia główne (§ 1). Jeżeli dłużnik nie wskazał, który z kilku długów chce zaspokoić, a przyjął pokwitowanie, w którym wierzyciel zaliczył otrzymane świadczenie na poczet jednego z tych długów, dłużnik nie może już żądać zaliczenia na poczet innego długu (§ 2). W braku oświadczenia dłużnika lub wierzyciela spełnione świadczenie zalicza się przede wszystkim na poczet długu wymagalnego, a jeżeli jest kilka długów wymagalnych – na poczet najdawniej wymagalnego (§ 3).

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przy czym na podstawie art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę. Reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, spoczywa on na stronie powodowej. Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przywołanych przepisów, powód jest zobowiązany do wykazania wszystkich okoliczności uzasadniających jego roszczenie tak co do zasady jak i wysokości. Pozwany zaś, który odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (vide wyrok Sądu Najwyższego z 3 października 1969 r., II PR 313/69, Legalis 14124 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 r., I CR 79/82, Legalis 23098). Art. 6 k.c. rozumiany być musi również w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06, Legalis 161055 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2007 r., II CSK 293/07, Legalis 162518).

Jak wynikało z przedłożonego przez pozwanego potwierdzenia przelewu wskazał on, iż kwotę 8.462 zł przelewa na rachunek powódki tytułem opłat czynszowych, indeks lokalu (...), za okres 1 sierpnia 2019 roku – 31 grudnia 2021 roku z należnymi odsetkami. Uiszczona suma była wyższa od tej dochodzonej w niniejszym postępowaniu, albowiem dotyczyła także okresu wykraczającego poza podstawę faktyczną żądania pozwu, gdyż obejmowała także okres od czerwca do grudnia 2021 roku. Stron powodowa podtrzymując żądanie zasądzenia sumy 23,04 zł tytułem odsetek za opóźnienie winna zatem wykazać w jaki sposób zaliczyła wpłatę pozwanego na poczet obciążających go należności,

tak aby pozwolić na weryfikację przez sąd prawidłowości dokonanego zaliczenia. Przy czym jak stanowi art. 451 k.c. to, co przypada na poczet danego długu, wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz na zalegające świadczenia główne. Uznać zatem należało, że wpłata powinna być zaliczona na poczet roszczenia odsetkowego w pierwszej kolejności i to przy uwzględnieniu długu najdawniej wymagalnego.

Mając to na uwadze Sąd uznał, iż bezzasadnym było dalsze żądanie przez powódkę kwoty 23,04 zł i powództwo w tym zakresie oddalił (pkt I. wyroku).

W punkcie II. wyroku Sąd umorzył postępowanie w pozostałym zakresie, z uwagi na złożenie oświadczenia o częściowym cofnięciu pozwu pismem z dnia 13 października 2022 roku.

Zgodnie z art. 203 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku (§ 1). Pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. Na żądanie pozwanego powód zwraca mu koszty, jeżeli sąd już przedtem nie orzekł prawomocnie o obowiązku ich uiszczenia przez pozwanego (§ 2). W razie cofnięcia pozwu poza rozprawą przewodniczący odwołuje wyznaczoną rozprawę i o cofnięciu zawiadamia pozwanego, który może w terminie dwutygodniowym złożyć sądowi wniosek o przyznanie kosztów. Gdy skuteczność cofnięcia pozwu zależy od zgody pozwanego, niezłożenie przez niego oświadczenia w tym przedmiocie w powyższym terminie uważa się za wyrażenie zgody (§ 3). Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa (§ 4).

Na podstawie art. 355 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub, jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne, przy czym postanowienie o umorzeniu postępowania może zapaść na posiedzeniu niejawnym, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew w piśmie procesowym albo, gdy strony zawarły ugodę przed mediatorem, którą zatwierdził sąd.

Na tej podstawie sąd uznał, iż zachodzą przesłanki do umorzenia postępowania w oparciu o treść art. 355 k.p.c., a przy tym nie ujawniły się okoliczności, o których mowa w art. 203 § 4 k.p.c. mogące świadczyć o tym, że czynność cofnięcia pozwu jest sprzeczna z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Nadto oświadczenie w przedmiocie cofnięcia pozwu zostało złożone przed rozpoczęciem rozprawy i wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, stąd nie wymagało zgody pozwanego na tą czynność.

Mając to na uwadze orzeczono jak w punkcie II. wyroku.

Zgodnie z treścią przepisu art. 203 § 2 k.p.c. pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. Na żądanie pozwanego powód zwraca mu koszty, jeżeli sąd już przedtem nie orzekł prawomocnie o obowiązku ich uiszczenia przez pozwanego.

Z treści cytowanego przepisu wynika, że w razie cofnięcia pozwu, to strona powodowa co do zasady obowiązana jest zwrócić pozwanemu na jego żądanie koszty procesu. Tylko w wypadku, gdy cofnięcie pozwu nastąpiło wskutek dokonania zapłaty przez pozwanego po wytoczeniu powództwa, to pozwany obowiązany jest do zwrotu kosztów procesu powodowi. Stanowisko to należy wywieść z tezy, że zaspokojenie przez pozwanego roszczenia powoda po wytoczeniu powództwa jest równoznaczne z przegraniem przez niego procesu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2013 roku, IV CZ 8/13). Sytuacja taka miała miejsca w niniejszym postępowaniu, albowiem pozew został złożony w dniu 28 czerwca 2021 roku (data nadania w placówce pocztowej), a zapłata należności objętych niniejszym postępowaniem nastąpiła w dniu 22 grudnia 2021 roku (k. 135). Jak zostało wskazane w uzasadnieniu w/w wyroku w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że w wypadku cofnięcia pozwu obowiązek zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego, na jego żądanie, obciąża powoda bez względu na przyczynę cofnięcia. Jednakże dopuszczalne jest odstępstwo od tej zasady w sytuacji, gdy powód wykaże, że wystąpienie z powództwem było niezbędne dla celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, z uwzględnieniem okoliczności istniejących w dacie wytoczenia pozwu. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy cofnięcie pozwu jest konsekwencją zaspokojenia przez pozwanego wymagalnego w chwili

wytoczenia powództwa roszczenia powoda. W rozumieniu przepisów o kosztach procesu (art. 98 k.p.c.) pozwanego należy uznać wówczas za stronę przegrywającą sprawę (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., II CZ 208/11, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2012 r., V CZ 109/11, niepubl.). Złożenie przez powódkę oświadczenia o częściowym cofnięciu pozwu nastąpiło na skutek zadośćuczynienia żądaniu pozwu i uiszczeniu spornej należności. Za celowe należało przy tym uznać wystąpienie przez powódkę na drogę sądową celem uzyskania tytułu egzekucyjnego. Z załączonych do akt dokumentów wynika, iż do pozwanego kierowane były pisma wzywające do zapłaty. Ponadto zaległość pozwanego była znacznej wysokości i obejmowała należności przypadające od sierpnia 2019 roku do maja 2021 roku, tak więc za znaczny okres czasu. Dochodzenie należności na drodze sądowej, wobec braku ich regulowania w tak długim okresie czasu uznać należało za uzasadnione.

W ocenie Sądu w sprawie niniejszej braku było podstaw do zastosowania art. 103 k.p.c., zgodnie z którym niezależnie od wyniku sprawy sąd może włożyć na stronę lub interwenienta obowiązek zwrotu kosztów, wywołanych ich niesummiennym lub oczywiście niewłaściwym postępowaniem (§ 1). Przepis § 1 dotyczy zwłaszcza kosztów powstałych wskutek uchylenia się od wyjaśnień lub złożenia wyjaśnień niezgodnych z prawdą, zatajenia lub opóźnionego powołania dowodów, a także oczywiście nieuzasadnionej odmowy poddania się mediacji (§ 2). Jeżeli strona: 1) pomimo wezwania do osobistego stawienia się nie stawiała się w celu udziału w czynności sądu i nie usprawiedliwiła swego niestawienia się, 2) w toku postępowania bez usprawiedliwienia nie stawiała się na posiedzenie mediacyjne pomimo wcześniejszego wyrażenia zgody na mediację - sąd może, niezależnie od wyniku sprawy, włożyć na tę stronę obowiązek zwrotu kosztów w części wyższej, niż nakazywałyby to wynik sprawy, a nawet zwrotu kosztów w całości (§ 3). O możliwości tej sąd poucza strony przy wezwaniu do osobistego stawienia się lub przy skierowaniu stron do mediacji (§ 4).

W okolicznościach niniejszej sprawy brak było podstaw, aby zarzucić powódce jej niesumienne lub oczywiście niewłaściwe postępowanie. Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) wystąpiła na drogę sądową, celem uzyskania należności, których zasadności ponoszenia nie kwestionowała strona pozwana w niniejszym postępowaniu. Jak już uprzednio podkreślono obejmowały one sumę za znaczny okres, stąd nie była to decyzja pochopna czy pospieszna, mająca na celu dochodzenie sumy niewielkiej bez uzasadnionego oczekiwania na zapłatę przez pozwanego. W dniu 10 sierpnia 2021 roku został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, a powódka jeszcze przed doręczeniem jej sprzeciwu od nakazu zapłaty, pismem z dnia 13 października 2022 roku złożyła oświadczenie o cofnięciu pozwu. W okolicznościach faktycznych sprawy nie sposób było zarzucić jakichkolwiek nieprawidłowości po stronie powodowej i uznać, aby jakiegokolwiek koszty poniesione przez pozwanego zostały wywołane jej niewłaściwym postępowaniem. Nakaz zapłaty, wbrew twierdzeniom pełnomocnika pozwanego został bowiem wydany przed uregulowaniem przez pozwanego zaległości, a w tych okolicznościach brak złożenia przez powódkę oświadczenia o cofnięciu pozwu, przy złożeniu skutecznego sprzeciwu od nakazu zapłaty mógł skutkować jedynie przegraniem przez nią sporu. Trudno także upatrywać zawinienia powódki w złożenie przez pozwanego sprzeciwu i poniesieniu przez pozwanego ewentualnych kosztów zastępstwa procesowego. Fakt zainicjowania niniejszego postępowania stanowił bowiem konsekwencję nie regulowania na bieżąco należności obciążających pozwanego i to w tych okolicznościach należy upatrywać przyczyny konieczności działania przez pozwanego. Ponadto, wbrew swym twierdzeniom strona pozwana mogłaby skorzystać z instrumentu przewidzianego przez art. 840 k.p.c., albowiem jak już wyżej wskazano nakaz zapłaty został wydany w dniu 10 sierpnia 2021 roku, a pozwany uiszczył należność w dniu 22 grudnia 2021 roku, tak więc po powstaniu tytułu egzekucyjnego. Zgodnie natomiast z treścią z art. 840 § 1 pkt 2 dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może oprzeć powództwo także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, na zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zgłoszenie tego zarzutu w sprawie było z mocy ustawy niedopuszczalne, a także na zarzucie potrącenia.

Nie sposób także uznać, aby na tle realiów niniejszej sprawy zastosowanie mógł mieć przepis art. 102 k.p.c. w myśl którego w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis powyższy ustanawia zasadę słuszności, stanowiącej odstępstwo od

zasady odpowiedzialności za wynik procesu, nie definiując przy tym pojęcia „wypadków szczególnie uzasadnionych” i pozostawiając uznaniu Sądu ocenę tego pojęcia na tle okoliczności konkretnego przypadku. Jak zwykle przyjmować się w doktrynie i orzecznictwie, przy stosowaniu tej normy należy mieć każdorazowo na uwadze nie tylko sytuację ekonomiczną strony, ale także jej sytuację osobistą, życiową oraz okoliczności związane z przebiegiem postępowania. Dopiero ustalenie całokształtu w/w okoliczności pozwala bowiem na dokonanie miarodajnej oceny i kwalifikację przypadku jako szczególnie uzasadnionego. W ocenie Sądu brak było jakichkolwiek podstaw faktycznych do zastosowania w/w przepisu. W toku postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności osobiste i majątkowe po stronie pozwanego, które uzasadniałyby uznanie, że zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek. Ponadto okoliczności związane z przebiegiem niniejszego postępowania, które już uprzednio opisano, nie były szczególne i odbiegające od częstych sytuacji w procesach sądowych. Także przepis art. 100 k.p.c. nie dawał podstaw do wzajemnego zniesienia między stronami poniesionych przez nie kosztów.

Pozwany obowiązany jest zatem zwrócić powódce koszty procesu według norm przepisanych.

Zgodnie z przepisem art. 98 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu) (§ 1). Od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu należą się odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty. Jeżeli orzeczenie to jest prawomocne z chwilą wydania, odsetki należą się za czas po upływie tygodnia od dnia jego ogłoszenia do dnia zapłaty, a jeżeli orzeczenie takie podlega doręczeniu z urzędu - za czas po upływie tygodnia od dnia jego doręczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty (§ 1¹). Zgodnie natomiast z treścią § 3 tego przepisu do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Na podstawie art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Strona powodowa dochodziła kwoty 6.435,85 zł, a w rozumieniu przepisów o kosztach procesu w związku z przepisami regulującymi cofnięcie pozwu uległa jedynie co do kwoty 23,04 zł, czyli 0,35 %, w związku z tym należał jej się zwrot wszystkich poniesionych kosztów.

Na należne powódce koszty procesu składały się: opłata od pozwu – 400 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika, którego wysokość ustalono na podstawie § 2 pkt 4 rozporządzenia ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie na kwotę 1.800 złotych, a także koszty doręczenia komorniczego w kwocie 118,30 zł, tak więc łącznie 2.335,30 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego W. Z. na rzecz powódki Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. kwotę 2.335,30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, liczonymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.